

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.III.45.073/2025/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra előadó bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Sperka Kálmán bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: dr. Mileji Ádám kamarai jogtanácsos

Az alperes: ... Vármegyei Kormányhivatal
(alperes címe)

Az alperes képviselője: dr. Kolonics Veronika kamarai jogtanácsos

A per tárgya: foglalkoztatás-felügyeleti határozat jogszerűsége tárgyában indított közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Veszprémi Törvényszék 1.K.700.145/2024/20. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 1.K.700.145/2024/20. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és az eljárt bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

Az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét a Kúria 70.000 (hetvenezer) forintban, a felülvizsgálati eljárás feljegyzett illetékét 70.000 (hetvenezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes vagyonkezelésében lévő ... erdőrészleten vágás-takarítási munkákat kellett elvégezni, ennek érdekében a felperes erdőművelési műszaki vezetője, ... 2021 szeptemberében megkérte a szintén a felperes alkalmazásában álló ... erdészt, hogy menjen ki erre az erdőrészletre, és ott ...nak – aki az ... „v.a.” (a továbbiakban: ...) képviselője – mutassa meg, mekkora erdőrészletet kell kitisztítani. Erre a találkozóra ... magával vitte ...t is, és ... erdész neki mondta el az elvégzendő feladatot, azonban az nem került ekkor szóba, hogy a munkát többen fogják ellátni. ... szóban abban állapodott meg ...tal, hogy a munkát a fiaival: ...sal és ... együtt fogják elvégezni, amely fejében hármuknak együtt 100.000 forintot fog fizetni A munkát 2021. szeptember 24-én 7 és 18 óra között és szeptember 25-én 7 és 12 óra 45 perc között végezték, azonban a jogviszonyukat a NAV felé a foglalkoztató nem jelentette be. Munkaszerződést sem a felperessel, sem az ... -vel nem kötöttek; a felperes törvényes képviselője személyesen nem is ismerte őket, és arról sem volt tudomása, hogy a vágási-takarítási munkákat ők kezdték meg. ...t 2021. szeptember 25-én munkavégzés közben megcsípte egy darázs, amelynek következtében 2021. december 12-én elhunyt. A munkát ... egyéni vállalkozó fejezte be, a felperessel kötött vállalkozási szerződés alapján.

[2] Az alperes a 2023. május 31-én kelt ... számú határozatával a felperessel szemben 100.000 forint munkaügyi bírságot szabott ki, és kötelezte a felperest, hogy ...t, ... és ...t a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) szabályai szerint foglalkoztassa, valamint tegyen eleget a munkaviszony létesítésével kapcsolatos bejelentési kötelezettségének.

[3] A felperes keresete folytán eljáró Veszprémi Törvényszék az 5.K.700.699/2023/8. számú ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette, és az alperest új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára kötelezte. Az ítéleti indokolás szerint az alperes határozata azért volt jogszabálysértő, mert nem tartalmazott megfelelő indokolást. A bíróság az új eljárásra előírta, hogy az alperes értékeljen valamennyi írásbeli bizonyítékot – így a felperes és ... között 2021. szeptember 7-én létrejött írásbeli vállalkozási szerződést, a tanúvallomásokot és azok tartalmát –, majd mindezek eredményeként a tényállást teljeskörűen állapítsa meg.

[4] Az alperes a megismételt eljárás eredményeként a 2024. január 17-én kelt ... számú határozatával a felperest 100.000 forint munkaügyi bírsággal sújtotta. Megállapította, hogy a felperes, valamint ..., ... és ... között 2021. augusztus 27. napjától 2021. szeptember 25. napjáig foglalkoztatásra irányuló jogviszony – munkaviszony – jött létre. Kötelezte a felperest, hogy nevezetteket az Mt. szabályai szerint foglalkoztassa, és tegyen eleget a munkaviszony létesítésével kapcsolatos, az adóhatóság felé fennálló bejelentési kötelezettségének. Az alperes arra figyelemmel, hogy a munkavégzés a felperes vagyonkezelésében álló területen történt, továbbá, hogy a foglalkoztatottak a munkavégzéshez szükséges utasításokat és feladatokat a felperes képviseletében eljáró ... és ... munkavállalóktól kapták, továbbá, hogy a felperesnek tudomása volt arról, miszerint a három foglalkoztatott is munkát végzett, megállapította, hogy a foglalkoztató a felperes volt. Az alperes a foglalkoztató személyét érintő döntését a foglalkoztatást elősegítő szolgáltatásokról és támogatásokról, valamint a foglalkoztatás felügyeletéről szóló 2020. évi CXXXV. törvény (a továbbiakban: Fftv.) 7. § (4) bekezdés b) pontja szerinti vélelemre alapította, és e körben értékelte azt, hogy a tevékenységet a felperes területén végezték, a felperes munkavállalói irányították, adták az utasításokat, valamint a munkavégzés a felperes érdekében történt, így a jogviszony az Fftv. 1. § b) pontja szerint munkaviszonnyá minősíthető volt. A felperes a foglalkoztatás során megsértette az Mt. 22.-23. §-ait, 42. § (1) bekezdését, 44. §-át, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 16. § (1) bekezdését és 1.

melléklet 3. pont 3.1. alpontját, valamint az Fftv. 10. § (2) bekezdésében foglalt bejelentési kötelezettséget. Az alperes határozatában értékelte ..., ..., ... és ... tanúvallomását, az ... és a felperes ügyféljegyzőkönyvét, a felperes erdészeti naplóját, valamint a létrejött vállalkozási szerződést is.

A kereseti kérelem és a védirat

[5] A felperes keresetében elsődlegesen az alperes megismételt eljárásban meghozott határozatának a megsemmisítését és a munkaügyi bírság megfizetése alóli mentesítését, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését kérte. Perköltségként jogtanácsosi munkadíjra és utazási költségének megfizetésére tartott igényt.

[6] A felperes érvelése szerint az alperes a megismételt eljárás során sem tett eleget a tényállás-tisztázási kötelezettségének, és a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem értékelte megfelelően. Az Fftv. 1. §-ában meghatározott feltételek nem álltak fenn együttesen, mivel a tényállásból nem állapítható meg, hogy a munkavállalók a felperes részére, annak irányítása alatt, ellenérték fejében végeztek volna munkát. E körben hivatkozott ... és ... tanúvallomására, valamint arra, hogy a munkát ... irányította, ellenőrizte és felügyelte, meghatározta a munkavégzés helyét és idejét. A felperes törvényes képviselője nem is ismerte a foglalkoztatottakat, akik az ... érdekében, annak munkaeszközeivel és irányítása mellett végeztek munkát.

[7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az ...-nek a munkavégzési helyszín tekintetében semmilyen jogköre, jogosultsága nem volt, nem irányította a munkát, és nem is fizetett ellentételezést a munkát végzőknek, ezért munkáltatója sem volt a foglalkoztatottnak. Ezzel szemben ... a felperes képviseletében a helyszínen eljáró munkairányítóként vett részt a foglalkoztatásban, kiadta a feladatot és tájékoztatta ... a tűzvédelmi szabályokról. ... vezette a szolgálati erdészeti naplót, amely – mint közokirat – tartalmazza a munkát végzők feladattal való megbízását, valamint bizonyítja, hogy a felperes által foglalkoztatott személy adta ki a munkát a foglalkoztatottak részére. Hivatkozott az alperes azon gyakorlatára is, amely szerint az a személy irányítja a munkavégzést, akinek a területén végzik a munkát, erre tekintettel került sor az Fftv. 7. § (4) bekezdés b) pontja szerinti vélelem alkalmazására is.

A bíróság ítélete

[8] A bíróság ítéletével az alperes megismételt eljárásban hozott ... iktatószámú határozatát megsemmisítette, és kötelezte az alperest 107.361 forint perköltség, valamint 15.869 forint állam által előlegezett költség megfizetésére. A bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1)-(2) bekezdése, valamint az Fftv. 7. § (4) bekezdés b) pontja, továbbá a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság tevékenységéről szóló 115/2021. (III. 10.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Ffvr.) 4. § (1) bekezdése és az Fftv. 1. § b) pontja alkalmazásával hozta meg döntését.

[9] Indokolása szerint az alperes helytelenül állapította meg a munkáltató személyét, mivel nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a felperes munkavállalói – ... és ... – a

felperes törvényes képviselőjére nem voltak jogosultak, a munkaviszony létesítésére nem volt sem jogosultságuk, sem meghatalmazásuk, azaz a felperes nevében nem köthettek munkaszerződést a munkavállalókkal; munkaszerződés nem jött létre a felperes és a munkavállalók között.

[10] Az Fftv. 1. § b) pontja szerint a foglalkoztatásra irányuló jogviszony esetében a foglalkoztató részére, annak irányítása alatt és ellenérték fejében kell tevékenységet végezni. ... és ... egybehangzó nyilatkozatot tettek arra, hogy ... volt az, aki 100.000 forintot ígért a három munkavállaló részére annak fejében, hogy három napot dolgoznak a területen; ezzel szemben az fel sem merült, hogy a felperes ígért volna ellenértéket a munkavállalóknak a munka elvégzéséért. Arról sem nyilatkozott egyik tanú sem, hogy a felperes ... akarta volna foglalkoztatni bármilyen jogviszony keretében. Ugyanakkor arról ... tanú nyilatkozott, hogy a felperesnek az ...-vel volt megállapodása a vágás-takarítási munkálatok elvégzésére vállalkozási jogviszony alapján. Az, hogy a foglalkoztatottak a felperes munkavállalója által tartott tűzvédelmi oktatás megtörténtét aláírásukkal igazolták az erdészeti naplóban, nem keletkeztetett munkaviszonyt a felek között. Az sem merült fel, hogy a foglalkoztatottak által elvégzendő munkáért a felperes fizetne ellenértéket. E körülményekből és bizonyítékokból a bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a munkavállalók nem a felperes, hanem az ... érdekében végezték a munkát, mivel e társaságnak volt vállalkozási szerződése a felperessel. ... tanúvallomásából megállapította azt is, hogy a foglalkoztatottak a munkát az ... által biztosított munkaeszközökkel végezték, ... szervezésében.

[11] Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy bár az alperes a megismételt eljárásban a tényállás feltárásához szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a bizonyítékok értékelése eredményeként helytelen következtetést vont le, amikor azt állapította meg, hogy a foglalkoztatottak a felperessel álltak munkaviszonyban. A munkaviszony jellemző ismérvei a felperes és a foglalkoztatottak között nem álltak fenn.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[12] Az alperes felülvizsgálati kérelmében az ügy érdemére kiható jogszabálysértés miatt a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, valamint felperes a felülvizsgálati eljárási költségében marasztalását kérte. Az alperes álláspontja szerint az ítélet indokolása logikátlan, a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen és kirívóan iratellenes. A bíróság részben tévesen értelmezte, részben figyelmen kívül hagyta az Mt., az Ákr., az Fftv. és Ffvr. rendelkezéseit, és önellentmondásba keveredett saját korábbi határozataival is.

[13] Az anyagi jogi jogszabálysértések között az alperes az úgynevezett „fővállalkozói felelősség”, illetve „foglalkoztatói vélelem” téves értékelésére hivatkozott azzal, hogy e jogintézmény előzményét a munkaügyi ellenőrzésről szóló 1996. évi LXXV. törvény (a továbbiakban: Met.) vezette be, és ennek lényegi tartalmát tartotta fenn az Fftv. 7. § (4) bekezdésének b) pontja, melynek részletszabályait az Ffvr. 4. §-a tartalmazza. Erre tekintettel az alperes irányadónak tartotta a még a Met. alapján meghozott kúriai döntéseket (Mfv.II.10.235/2011/4., Mfv.II.10.389/2011/11., Mfv.II.10.527/2011/5.). Hivatkozott továbbá az Fftv.-hez fűzött hivatalos jogalkotói indokolásban foglaltakra, amely alapján – álláspontja szerint – a jelen esetben feltárt tényállás meggyőzően a felperes, és nem az ... foglalkoztatói minőségét alapozza meg. A hatóság az Fftv. 7. § (4) bekezdés b) pontjának bb) és bc)

alpontjában foglaltakat alkalmazta, és azt tekintette munkáltatónak, aki a tevékenységet a munkahelyen ténylegesen irányította, illetve akinek a területén a munkavégzés folyt.

[14] Az alperes álláspontja szerint, ha bíróság érvelése elfogadható lenne, a fekete foglalkoztatás megállapítására sohasem kerülhetne sor, hiszen annak éppen az a lényege, hogy a felek nem kötnek írásbeli munkaszerződést. Ezzel összefüggésben kérte értékelni az Mt. 42. §-át, 22. § (4) bekezdését és 29. § (1) bekezdését, valamint 45. § (1) bekezdését. Úgy vélte, hogy a jelen ügyben megállapítható, hogy a munkavállalókkal, bár alaki hibásan, de munkaszerződés jött létre, hiszen megállapodás történt a munkabérben, az ellátandó munkakörben, valamint a munkaviszony tartamában is, és kérdéses csupán az maradt, hogy a munkaszerződés mely foglalkoztatóval kötött meg. A rendelkezésre álló adatok szerint az érintett erdőrészlet a felperes vagyongazdálkodásában állt; a perbeli időpontban ... a felperesnél erdőművelési műszaki vezetőként, ... pedig területvezető erdészként állt alkalmazásban; a munkavállalók ezért joggal feltételezték, hogy az adott munkára megbízást adó személlyel állapodnak meg. E körben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:18. § (2) bekezdésére, illetve az Mt. 20. § (3) bekezdésére hivatkozott. Utalt arra is, hogy a Pécsi Munkaügyi Bíróság az 5.M.821/2008/7. számú ítéletében közel azonos tényállás mellett a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: rMt.) 74. § (2) bekezdése alapján – amely az Mt. 20. § (3) bekezdésével megegyező – a bíróság megállapíthatónak látta a munkaviszony létrejöttét, amikor a munkavállaló nem a gazdasági társasággal, hanem annak műszakvezetőjével állapodott meg.

[15] A tényállás értékelését illetően arra hívta fel a figyelmet, hogy a ... erdőrészleten történt munkavégzés kapcsán az alperes három gazdasági társaságot tudott beazonosítani mint lehetséges munkáltatót: a felperest mint a terület vagyongazdálkodóját, ... egyéni vállalkozót mint alvállalkozót és az ...-t mint „szub-alvállalkozót”. Mindhárom vállalkozás kategorikusan tagadta, hogy foglalkoztatták volna a három munkavállalót. A lefolytatott bizonyítás alapján a munkaviszony elsődleges és másodlagos minősítő jegyei kizárólagosan egyetlen munkáltató vonatkozásában sem voltak beazonosíthatóak az általa részletezettek szerint. Ezzel összefüggésben – ..., ..., ..., ... és ... tanúvallomásaira és a Kúria Mfv.II.10.235/2011/4. számú ítéletére utalással – kiemelte az Fftv. 7. § (4) bekezdésében megfogalmazott vélelmet, és azt kérte figyelembe venni, hogy a jelen ügyben minden kétséget kizáróan nem volt megállapítható a tényleges foglalkoztató kiléte sem a közigazgatási eljárás, sem a peres eljárás során, ezért a foglalkoztatás-felügyeleti hatóság kizárólag az ügynevezett foglalkoztatói vélelem alkalmazásával határozhatott a munkáltató kilétéről.

[16] Az alperes hangsúlyozta, hogy a Kp. 78. § (2) bekezdését súlyosan sértő és kirívóan irrató a jogerős ítélet azon megállapítása, mely szerint a felperes és az ... között vállalkozási szerződés jött létre a vágási-takarítási munkálatok elvégzésére. A felperes 192 oldalnyi vállalkozási szerződést csatolt be, azonban ezek között nem lelhető fel olyan, amelyik a ... erdőrészleten történő munkavégzésre vonatkozott volna. Ennek kapcsán utalt még az Mfv.II.10.389/2011/11. számú kúriai döntésre is, és arra, hogy a más területre szóló vállalkozási szerződéssel a foglalkoztatói vélelmet megdönteni nem lehet. Ugyancsak a Kp. 78. § (2) bekezdésébe ütközik az a megállapítás, hogy a munkavállalók az ... munkaeszközeivel végezték a munkát, hiszen arra a saját munkaeszközükkel került sor. Ezen felül az ítélet [21] bekezdésében foglalt azon megállapítás, hogy a munkaviszony jellemző ismérvei a felek vonatkozásában nem álltak fenn, súlyosan sérti az Fftv. 7. § (4) bekezdésének b) pontját. A munkaviszony megállapítása ugyanis a vélelemnek megfelelően nem azért történik, mert a minősítő jegyek alapján az adott gazdasági társaság tekinthető foglalkoztatónak, hanem éppen ellenkezőleg: amennyiben a minősítő jegyek alapján lehetetlen a valódi munkáltató kilétének megállapítása, a törvény erejénél fogva történik meg a minősítés a vélelem alkalmazásával, legvégső esetben annak a munkáltatónak a terhére,

akinek a területén a munkavégzés folyt. E körben ismét utalt az Mfv.II.10.389/2011/11. számú kúriai döntésre.

[17] Az eljárásjogi jogszabálysértések között az alperes a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) bekezdésének sérelmét is állította, mert az ítéletben a bíróság nem szerepeltette a történeti előzmények között magát a hatósági alapeljárást, vagyis az ... ellen hozott ... iktatószámú közigazgatási határozatot, és az azt megsemmisítő, a Veszprémi Törvényszék által hozott I.K.700.871/2022/12. számú ítéletet, amely kimondta, hogy az ... és a munkavállalók között nem jött létre munkaviszony. Ennek azért van különös jelentősége, mert a Kp. 97. § (4) bekezdése alapján a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása is köti a megismételt eljárásban az eljáró közigazgatási szervet. A hatóságot új eljárásra kötelező ítélet úgy rendelkezett, hogy a hatóság jogsértő módon nem vette figyelembe ...nak a nyilatkozatát, és nem adta indokát annak, hogy miért kizárólag a munkavállalók előadására alapozta a határozatát. Ezzel szemben a két új eljárás során beszerzett bizonyítékok és nyilatkozatok tartalma érdemben nem tért el az alapeljárás bizonyítékaitól: ... továbbra is következetesen tagadta, hogy az érintett személyek foglalkoztatója lett volna. Mivel a hatóság kötve volt a korábbi ítélethez, így csak a Kp. 97. § (4) bekezdésének súlyos megsértésével hozhatott volna az új eljárásban új határozatot az ... ellen.

[18] Ezen felül a bíróság a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 220. §-ának megsértésével hagyta figyelmen kívül az alperes által idézni kért tanúk meghallgatását vagy amikor a felperes általa kért tanúk meghallgatását foganatosította, és az alperes által meghallgatni kért tanúk hatósági eljárás során tett nyilatkozatait is figyelmen kívül hagyta. A törvényszék ítélete így ellentétben áll a Kúria Kfv.VII.45.097/2023/6. számú ítéletével is. A bíróság annak ellenére állapította meg, hogy a munkavállalók foglalkoztatója az ... volt, hogy a bt. vezető tisztségviselőjét a perben nem hallgatta meg, a becsatolt szerződések alapján a munkaterület nem a bt. munkaterülete volt, a munkaeszközöket nem a bt. biztosította, és a munkavállalók feletti irányítási, utasítási jogot nem a bt. gyakorolta.

[19] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[20] A felülvizsgálati kérelem megalapozott, az alábbiak szerint.

[21] A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között vizsgálta felül [Kp. 115. § (2) bekezdés, 108. § (1) bekezdés]. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében anyagi jogi jogszabálysértésekre [Fftv. 7. § (4) bekezdésének b) pontja, Ffvr. 4. §-a, Mt. 20. § (3) bekezdése, 22. § (4) bekezdése, 29. § (1) bekezdése, 42. §-a, 45. § (1) bekezdése, Ptk. 6:18. § (2) bekezdése] és eljárásjogi jogszabálysértésekre [Kp. 78. § (2) bekezdése, 97. § (4) bekezdése, a 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4) bekezdése és 220. §-a] hivatkozott, ezen felül a Kúria határozataitól (Mfv.II.10.235/2011/4., Mfv.II.10.389/2011/11., Mfv.II.10.527/2011/5.) jogkérdésben való eltérést is állított. A Kúria elsőként a megjelölt eljárásjogi jogsértésekkel foglalkozott, tekintettel arra, hogy azok súlyos, az ügy érdemi elbírálására kiható megszegése minden további jogsértés hiányában is a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, vagy megváltoztatását eredményezi [Kp. 121. § (1) bekezdés a) és b) pontja].

[22] A Kp. 78. § (1) bekezdése kimondja, hogy a bizonyításra a polgári perrendtartás (azaz a Pp.) szabályait az e fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. A Kp. 78. § (2)

bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A Kp. 97. § (4) bekezdése értelmében a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban és a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti az eljáró közigazgatási szerveket. A Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4) bekezdése szerint az indokolás a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza.

[23] A Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alapvetően a közigazgatási perben is a Pp. bizonyítási szabályai alkalmazandók, amelyek alaptétele a Pp. 263. § (1) bekezdésében rögzített, a tényállás szabad megállapításának elve. E szerint a bíróság a perben – törvény eltérő rendelkezése hiányában – alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. Ezt a főszabályt a Kp. 78. § (2) bekezdése annyival egészíti ki, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. Ezen eljárási szabályokat egymással összefüggésben kell értékelni, mivel a bizonyítékok szabad mérlegelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében – és a Kp. 78. § (2) bekezdésében – rögzített elve a Pp. 263. §-ában meghatározott, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja (BH2012. 173., Kf.III.45.131/2021/6.). A közigazgatási per sajátosságára tekintettel a bizonyítékok mérlegelése akkor helytálló, ha azokat a bíróság nemcsak a törvényi tényállással, hanem a megelőző eljárásban megállapított tényállással is összeveti, és ezután vonja le a döntéshez szükséges következtetéseket (Kf.VII.39.038/2020/4., Kfv.35.427/2021/11., Kfv.III.45.243/2022/6.).

[24] A jelen eljárás tárgyát képező közigazgatási határozat és a bíróság ítéletében rögzített tényállás is tartalmazza azt, hogy az alperes a keresettel támadott – 2024. január 17-én kelt – határozatát megismételt eljárás keretében hozta, tekintettel arra, hogy a Veszprémi Törvényszék az 5.K.700.699/2023/8. számú ítéletével megsemmisítette a felperessel szemben korábban meghozott – 2023. május 31-én kelt – közigazgatási határozatot. Azt azonban sem az ítélet indokolása, sem az alperes határozata nem tüntette fel, hogy már korábban, a fenti eljárásokat megelőzően is volt egy hatósági eljárás, amelyben az alperes a három munkavállaló foglalkoztatásának körülményeit vizsgálta, és amelynek eredményeként az ...-vel szemben a 2022. július 15-én kelt határozatában munkaügyi bírságot szabott ki azzal, hogy a munkavállalók és az ... között foglalkoztatásra irányuló jogviszony (munkaviszony) állt fenn. Ugyanakkor az alperes a jelen ügyben – a védírat mellékleteként – becsatolta ezt a határozatot, és – bár az erre vonatkozó ítélet nem állt rendelkezésre, azonban – az előzményi ügyként kezelt 5.K.700.699/2023. számú ügy irataiból, valamint a védírat további mellékleteiből megállapítható, hogy a Veszprémi Törvényszék az 1.K.700.871/2022/12. számú ítéletével e határozatot megsemmisítette, és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Az alperes a rendelkezésre álló iratok és panaszbejelentés alapján új vizsgálatot folytatott le, és új eljárást immár a felperessel szemben indított. Ennek eredményeképp hozta meg a 2023. május 31-én kelt határozatot.

[25] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a bíróság tényfeltárási/tényértékelési kötelezettségének megsértését, és ezen keresztül a Veszprémi Törvényszék 1.K.700.871/2022/12. számú ítéletének figyelmen kívül hagyása miatt a Kp. 97. § (4) bekezdésének sérelmét állította. Jelen esetben azonban a Kp. 97. § (4) bekezdése nem sérülhetett, tekintettel arra, hogy az alperest a felperessel szemben lefolytatott hatósági

eljárása során a Kp. e szabálya alapján csak a Veszprémi Törvényszék 5.K.700.699/2023/8. számú ítéletének új eljárás lefolytatására kötelező rendelkezései kötötték, amelyek betartását a perben a felperes nem kifogásolta, és az alperes sem vitatta.

[26] A Veszprémi Törvényszék 1.K.700.871/2022/12. számú, az alperesnek az ...-vel szemben meghozott határozatát megsemmisítő és az alperest új eljárás lefolytatására kötelező ítélete nem mellőzhető a jelen tényállás megállapításához, és az abból levont jogi következtetésekhez, tekintettel a Kp. 96. §-ában rögzített anyagi jogerőhatásra. E szabály szerint a közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálata tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanazon közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálatára a felek vagy az érdekelték új keresetet indíthassanak vagy azt egyébként vitássá telessék. E szabály alapján az alperesnek a felperessel szemben indított hatósági eljárásában, majd a bíróságnak az e határozattal szemben előterjesztett kereseti kérelem elbírálása során szem előtt kellett tartania a Veszprémi Törvényszék 1.K.700.871/2022/12. számú ítéletének az azonos tényállás mellett tett megállapításait.

[27] A bíróságnak – a fentebb kifejtettekre tekintettel – a védirat mellékleteiben és az ügyszöveghez csatolt 5.K.700.699/2023. számú előzményi iratban fellelhető valamennyi releváns bizonyítékot értékelnie kellett volna az ítélete alapjául szolgáló tényállás megállapítása során, különös tekintettel arra, hogy az alperes a tényleges foglalkoztató azonosíthatatlanságára hivatkozással a foglalkoztató személyét az Fftv.7. § (4) bekezdés b) pontjában meghatározott vélelem alapján jelölte ki. A vélelem alkalmazhatóságához az szükséges, hogy ne lehessen megállapítani a tényleges foglalkoztatót, ezért a rendelkezésre álló bizonyítékokat – amelyeknek egy része még az ...-vel szemben lefolytatott hatósági eljárás során keletkezett – abból a szempontból kellett értékelni, hogy azok alapján valóban nem lehet-e a tényleges foglalkoztató személyére következtetni. E tekintetben pedig jelentősége volt az egyik lehetséges foglalkoztatóként felmerülő ...-vel szemben hozott alperesi határozatot megsemmisítő jogerős ítéleti döntésnek, és az abban foglalt megállapításoknak. Bár a bíróság a Kp. 79. §-át helyesen alkalmazva közölte a felekkel a 14. sorszámú végzésében az alperes bizonyítási kötelezettségét, azonban a tárgyaláson fel kellett volna hívnia a figyelmet a tényelőadások tisztázatlanságára, azok értelmezésére, kiegészítésére, és az ellentmondások feloldására [Kp. 71. § (2) bekezdés b) pontja]. E kötelezettségek együttes elmulasztása vezetett oda, hogy a felülvizsgálattal támadott ítéletben megállapított tényállás nincs összhangban a megelőző eljárás iratanyagával, a bírósági eljárásban is rendelkezésre álló iratokkal.

[28] Tekintettel arra, hogy a Veszprémi Törvényszék ... ügyében meghozott 1.K.700.871/2022/12. számú ítélete és annak a peres eljárásnak az iratanyaga az iratok között nem szerepelt, a bíróság által feltárt tényállás oly mértékben tekinthető hiányosnak, amely az az ügy érdemi elbírálását akadályozta. Ezen ítélet ismerete hiányában a bíróság nem hozhatott megalapozott ítéletet, a Kúria eljárását is objektív módon akadályozta, ezért a Kúria sem volt abban a helyzetben, hogy a felülvizsgálati kérelem által felvetett további jogsértéseket vizsgálja és azokról döntsön.

[29] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet – mint érdemi felülvizsgálatra alkalmatlant – a Kp. 121.§ (1) bekezdés a) pontja alapján hatályon kívül helyezte és az eljáró bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A megismételt eljárásban az eljáró bíróságnak a tényállást a Kp. 78. § (2) bekezdésének megfelelően, a rendelkezésre álló iratok értékelésével, a Veszprémi Törvényszék 1.K.700.871/2022/12. számú ítéletének ismeretében – a megelőző eljárás eredményét is figyelembe véve – kell megállapítania, és az alapján kell döntenie az alperes foglalkoztatói vélelemre alapított határozatának jogszerűsége és így a felperesi kereset megalapozottsága körében.

A döntés elvi tartalma

[30] Amennyiben az alperes a tényleges foglalkoztató azonosíthatatlanságára hivatkozással a foglalkoztató személyét az Fftv.7. § (4) bekezdés b) pontjában meghatározott vélelem alapján határozza meg és felmerül az eljárás során, hogy a perbe vitt kérdés tekintetében már megelőzően hatósági vagy bírósági eljárás volt folyamatban, általában nem mellőzhető ezen előzményi iratok beszerzése.

Záró rész

[31] A Kúria az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 19.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján állapította meg.

[32] A feleket a felülvizsgálati eljárás során illetékfeljegyzési jog illette meg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontja alapján. Az ekképp feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték összegét a Kúria az Itv. 50. § (1) bekezdésének megfelelően határozta meg.

[33] A felülvizsgálati eljárási költség és illeték viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt [Kp. 115. § (2) bekezdése] alapján irányadó Kp. 110. § (3) bekezdése].

[34] A végzés elleni további perorvoslat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt 99. § (3) bekezdése és 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. szeptember 23.

Dr. Farkas Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró, Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő